

THÔNGIỆP CỦA QUỐC-TRƯỞNG BẢO ĐẠI
GỬI ĐỒNG BÀO MIỀN NAM
NGÀY 14 THÁNG SÁU NĂM 1949

Đồng bào miền Nam thân mến,

Hôm nay đặt chân lên phần đất của miền Nam Việt-Nam này tôi không khỏi nén đi bao xúc cảm sâu đậm tràn ngập trong tim, xúc cảm có chứa đựng niềm vui sướng vô biên. Đất cát này, dân tộc Hồng Việt chúng ta đã kiến tạo với bao công lao trong nhiều thế kỷ. Các Hoàng-đế Minh-vương và Võ-vương đã liên tiếp xây dựng nên. Cũng tự đất đai này, mà Hoàng-đế Gia-Long và các bậc anh hùng nghĩa sĩ vùng Đông-Nai, Gia-Định đã phát cờ khôi phục lại sơn hà từ Sài-Gòn đến Thuận-Hóa, rồi từ đó ra đến Hà-Nội, tiến tới tận biên giới Trung-Hoa.

Dòng máu anh hùng của tổ tiên chúng ta vẫn còn sôi sục trong huyết quản dòng giống cháu Lạc con Hồng. Trong rừng sâu, cũng như trong các vùng sinh lầy, biết bao nghĩa sĩ, anh thư đã đền nợ nước cho một chính nghĩa sáng ngời dân tộc.

Đất đai của tiên nhân chúng ta đã trở về với chúng ta ngày hôm nay. Kết quả đó đạt được là nhờ ở tâm hồn dũng cảm của toàn thể nhân dân ta, và ở lòng hy sinh và sự tận tâm của các đồng bào ta ở mọi giới, và ở tình hữu nghị đầy thông cảm của dân tộc Pháp. Mặc dù có cuộc sống khác biệt qua bao năm dài thángh lậm, đồng bào miền Nam đã chứng tỏ là dân chúng Việt-Nam không bao giờ quên gốc rễ và dòng giống của mình.

Trong công cuộc phục hưng đất nước, miền Nam Việt-Nam đã đặt viên đá đầu tiên và đã ghi một trang thật lẫy lừng trong Lịch-sử.

Công cuộc ấy chỉ có thể vững bền và thịnh đạt, nếu dân tộc chúng ta vẫn tiến lên trong kỷ luật, trật tự và hòa bình. Thế mà, trong bốn năm qua, vì các nguyện vọng quốc gia chưa được thỏa mãn, sự tàn phá của chiến tranh vẫn kéo dài, và làm tan hoang đất nước.

Không có một cảnh tượng nào đau đớn hơn là trông thấy hai dân tộc Pháp và Việt, vốn cả hai đều tha thiết đến hòa bình, mong mỗi sự tự do, và công lý, buộc lòng phải dùng đến sức mạnh bạo tàn để giải quyết mọi dị biệt. Để chấm dứt tình trạng đau lòng ấy, tôi không ngần ngại tự đảm đương lấy sứ mạng là tìm một giải pháp hòa bình, để san bằng mọi mâu thuẫn, và để thỏa mãn các nguyện vọng chính đáng và sâu đậm của chúng ta.

Chỉ cốt có một vị trí quốc tế chính thức, mà buộc lòng tôi phải giữ tạm thời danh vị cũ, nhưng lập trường của tôi vẫn không thay đổi, đối với dân tộc. Dân tộc đã chiến đấu anh dũng cho nền độc lập của Tổ-quốc. Vậy thì tất nhiên, nguyên lý về các hoạt động quốc gia, phải từ dân mà ra.

Tuy nhiên, vì hoàn cảnh quốc tế rất quan trọng, và vì trường hợp của đất nước chưa thuận tiện cho các cuộc tổng tuyển cử, tôi phải nhận kể từ hôm nay trách nhiệm lãnh đạo công việc của quốc gia.

Đồng bào miền Nam thân mến,

Theo đúng nguyên tắc đã được ký kết trong Thỏa-ước mừng 8 tháng Ba, nền thống nhất của đất nước đã được thực hiện. Ngày mừng 6 tháng Sáu vừa qua, Quốc-hội Pháp đã long trọng bỏ phiếu chấp nhận sự trở về của đất Nam-kỳ vào lãnh thổ nước Việt-Nam. Như vậy, qui chế thuộc địa do các hiệp ước năm 1862 và 1873 đã được vĩnh viễn hủy bỏ. nền độc lập của đất nước được phục hồi, và kể từ ngày hôm nay, nước Việt-Nam tự mình sẽ giải quyết công việc nội bộ của nước mình, trên bình diện quốc tế cũng như trên bình diện quốc gia.

Trên lãnh vực quốc tế, nước ta được toàn quyền của một nước độc lập: quyền đại diện ngoại giao, quyền đặt đại sứ ở các nước ngoài, quyền tiếp nhận ngoại giao đoàn, quyền ủy nhiệm sứ thần đến các nước khác, quyền đàm phán và ký kết tất cả mọi hiệp ước quốc tế, và quyền được tham gia vào các tổ chức của Liên Hiệp Quốc...

Trên lãnh vực quốc gia, một thể chế cho đất nước phải phù hợp với lòng dân là một vấn đề vô cùng quan trọng. Danh dự của tổ quốc buộc chúng ta phải hành động sao cho xứng đáng để nước ngoài trông vào, thấy bộ mặt thực sự của Việt-Nam, biết tôn trọng trật tự và tôn thờ công lý.

Đầu tiên, về mặt hành chánh, các cơ quan lập ra phải phục vụ nhân dân. Một tổ chức làm trái với nguyên tắc ấy, sẽ không bền vững được bao lâu. Như vậy, cần phải ấn định lại qui chế cho các nhân viên trên toàn quốc v.v...

Một chương trình xã hội cũng phải đặt nền móng để thực hiện. Chúng ta cần phải chống nạn mù chữ, mở mang nền học công lập tổng quát, nâng cao nền công dân giáo dục. Giới cần lao là mục tiêu của sự cải tổ canh tân của chúng ta, và mối quan tâm của chúng ta phải nhằm vào việc nâng cao mức sống của toàn thể đồng bào.

Quyền năng chính trị dù tốt đẹp đến mấy, cũng không có nghĩa lý gì, nếu không đem lại được kết quả nào trên toàn quốc, người dân còn phải ăn đói, và không đủ quần áo che thân.

Dưới mái nhà tổ quốc đã được độc lập và thống nhất, tôi gửi lời kêu gọi thành thực và nồng nhiệt đến tất cả tầng lớp dân chúng, để chúng ta cùng trở lại trật tự và hòa bình hầu kiến tạo đất nước đang cần phục vụ. Biết bao năm phải hy sinh mà đồng bào đã chấp nhận sẵn sàng, là một điều bảo đảm đầy hứa hẹn. Tin tưởng vào tương lai của dân tộc, chúng ta hãy tập hợp lại tất cả mọi nỗ lực, để bắt đầu ghi lại một trang vẻ vang vào lịch sử nước Việt-Nam mới của chúng ta.

(Con Rồng Việt Nam

Cựu-hoàng, Cựu Quốc-trưởng Bảo Đại, Xuân Thu Publishing, Hoa-Kỳ, 1990)